

viděl, tedy povinnou pozornost nevynaložil, anebo že, ač psa viděl, přes to včas dostatečná opatření (zmírnění rychlosti atd.) neučinil. Za tohoto stavu věci, aby podíly na škodě nelze určit a škodu zavinil zároveň i poškozený, nesou škodu podle § 1304 obč. zák. poškozený a škůdce rovným dílem a bylo proto uznati, že nárok žalobní je z polovice po právu. Poněvadž se nižší soudy důsledkem svého odchýlného právního stanoviska neobíraly výši žalobního nároku, bylo věc vrátiti soudu prvé stolice (§§ 513, 496 čís. 3 c. ř. s.), aby byla projednána a o ní rozhodnuto v tomto směru.

Čís. 13856.

O nároku na přiznání výhod podle zákona ze dne 7. dubna 1920, čís. 230 sb. z. a n. rozhoduje ministerstvo železnic jako úřad správní s konečnou platností. Na uplatnění nároku před soudem se vztahují předpisy zákona ze dne 15. října 1925, čís. 217 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 18. října 1934, Rv II 91/34.)

Žalobce, železniční zaměstnanec, domáhal se na československém státu (železniční správě), by uznáno bylo právem, že žalobci přísluší výhody čl. III. § 8 a čl. VI. § 14 odst. (3) zákona ze dne 7. dubna 1920, čís. 230 sb. z. a n., totiž, že se mu včítá pro postup do vyšších požitků vojenská služba v § 14 cit. zák. vytčená, a že se mu připočítává za každé dva měsíce nezapočítatelné válečné služby vojenské v letech 1915 až 1919 vždy další jeden měsíc pro postup do vyšších požitků až do úhrnné výměry 18 měsíců a že strana žalovaná je povinna, upravit služební požitky žalobcovy se zpětnou platností ode dne 17. dubna 1920, dne nabytí účinnosti zákona ze dne 7. dubna 1920, čís. 230 sb. z. a n., a zaplatiti mu požitky zadržené do dne podání žaloby 11.114 Kč s 5% úroky ode dne podání žaloby do 14 dnů a platiti mu ode dne podání žaloby zvýšené požitky do právní moci rozsudku dospělé s 5% úroky ode dne splatnosti jednotl. částek do 14 dnů a budoucně dospívající vždy v den splatnosti. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Předeslati jest, že žalobce neodvozuje žalobní nárok z nesprávné úpravy služebních příjmů na základě vládního nařízení čís. 15/1927 sb. z. a n., nýbrž z toho, že mu již před účinností tohoto vládního nařízení měla býti přiznána výhoda podle zákona čís. 230/1920 sb. z. a n. se zpětnou platností od 17. dubna 1920, kteréžto výhody se domáhal již, než vládní nařízení čís. 15/1927 sb. z. a n. bylo vydáno. Nelze tu proto použití ustanovení § 70 vládn. nař. čís. 15/1927 sb. z. a n., neboť ani ministerstvo železnic nerozhodovalo podle tohoto předpisu o odvolání žalobcově proti rozhodnutí úřadu, jenž učinil opatření o jeho žádosti za úpravu služebních příjmů, nýbrž rozhodlo jen o žalobcově žádosti za přiznání výhod podle zákona ze dne 7. dubna 1920, čís. 230 sb. z. a n. Přes to není dovolací důvod podle § 503 čís. 4 c. ř. s. opodstatněn. Již

v rozhodnutí čís. 5106 sb. n. s. bylo vyloženo, že zákonem čís. 230/1920 sb. z. a n. byl pro státní zaměstnance, vyhovující jeho předpokladům a podmínkám, založen právní nárok na přiznání jeho výhod. V souzeném případě jde však především o otázku, zda se na uplatnění tohoto nároku před soudem vztahují předpisy zákona ze dne 15. října 1925 čís. 217 sb. z. a n. Podle § 1 tohoto zákona ve všech případech, ve kterých úřad správní podle zákonů o tom vydaných rozhoduje o nárocích soukromoprávních, jest volno straně tímto rozhodnutím dotčené po vyčerpání opravných prostředků dovolávati se nápravy ve výroku o těchto nárocích pořadem práva. V souzeném případě jde o nárok soukromoprávní, což dovolatel ani nebere v pochybnost, avšak hájí názor, že ministerstvo železnic nerozhodovalo o jeho soukromoprávním nároku jako úřad správní. Ale v tom nelze dovolateli přisvědčiti. Již ze zákona čís. 230/1920 sb. z. a n. (§ 3 odst. (2), § 8 odst. (2) a § 11 odst. 2) vyplývá, že rozhodování o žádostech za přiznání výhod podle tohoto zákona náleží příslušnému ústřednímu úřadu. V § 2 vlád. nař. ze dne 4. června 1920 čís. 382 sb. z. a n., vydaného na základě § 21 zákona čís. 230/1920 sb. z. a n., bylo pak výslovně stanoveno, že o žádostech za poskytnutí výhod podle tohoto zákona rozhoduje ústřední úřad v dohodě s ministerstvem financí a vnitra. Nemůže tudíž býti pochybnosti o tom, že ministerstvo železnic rozhodovalo o žalobcově žádosti za přiznání soukromoprávního nároku jako úřad správní podle zákona o tom vydaného, a ježto proti rozhodnutí tohoto ústředního úřadu, jenž rozhodoval s konečnou platností, neměl žalobce další opravný prostředek v řízení správním, jsou splněny všechny podmínky § 1 odst. 1 zák. čís. 217/1925 sb. z. a n. Podle § 6 téhož zákona lze v případech, ve kterých rozhodl s konečnou platností správní úřad po dni, kterého nabyla účinnosti ústavní listina ze dne 29. února 1920 čís. 121 sb. z. a n., a přede dnem, kterého nabyl tento zákon účinnosti, podati žalobu v dalších devadesáti dnech po účinnosti tohoto zákona, t. j. po dni 31. října 1925. Nižšími soudy bylo zjištěno, že o žalobcově žádosti za přiznání výhod podle zákona čís. 230/1920 sb. z. a n. rozhodlo ministerstvo železnic v dohodě s ministerstvem financí a vnitra již výnosem ze dne 8. června 1922 s konečnou platností, tedy po dni, kterého nabyla účinnosti ústavní listina, a přede dnem, kterého nabyl účinnosti zákon čís. 217/1925 sb. z. a n. Ježto žaloba byla podána teprve dne 22. června 1930, byla nižšími soudy právem zamítnuta pro uplynutí propadné lhůty devadesáti dnů, stanovené v § 6 zákona čís. 217/1925 sb. z. a n. Zmeškáním této propadné lhůty zanikl žalobní nárok vůbec a na tom již nemohlo nic změnit, podal-li žalobce bezúspěšný rozklad proti konečnému zamítavému rozhodnutí a potom opětovně žádosti o přiznání těchže výhod. Jest proto mylný dovolatelův názor, že lhůta k podání žaloby počala plynouti teprve dnem, kdy mu byl doručen výnos ministerstva železnic ze dne 26. dubna 1930, kterým bylo projednání jeho opětné žádosti odepřeno. Vzhledem k tomu, že žalobní nárok zanikl preklusí, není třeba se obíratí otázkou jeho věcné oprávněnosti.

Čís. 13857.

Nelze vyhověti žalobní žádosti, pokud se domáhá placení služného i po ukončení jednání v první stolici.